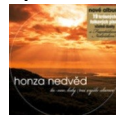

Dlouhá léta jsem měl názor, že **Jan Nedvěd** je především písničkářem - autorem, a že písničky jím napsané v interpretaci někoho jiného (mimo Brontosaurů) nejsou to ono. Pak jsem si taky myslel, že ty písničky, které jeho nejrůznější příbuzní vytahují z jeho šuplíků, jsou spíše ty horší. Před lety mě v tom i jedno Honzovo album utvrdilo. Bohužel, těžce jsem se mýlil. Moji odpůrci a kritici - jásejte, Keller přiznává chybu. Je to přesně naopak. Ty z šuplíku jsou ty lepší, protože civilnější, upřímnější a obvyčejnější a příbuzní měli vkus, když je vybrali. A interpretace Františka, Františka ml., Honzy ml. i Vojty těm písničkám ponechává právě tu prostou obvyčejnou civilní atmosféru. Jen pár dnů po CD Vojty Nedvěda jsem totiž dostal do ruky album Honzy s titulem ***Ta noc, kdy mi vyšlo slunce***. Je třeba konstatovat, že autor a interpret v jedné osobě opět pořádně překvapil. Že to dělá takřka v každém rozhovoru, kde se představuje v nových a nových úlohách (naposledy jako ochránce hudby), jsem si už zvykl, ale že to provede i v písničkách?

Některé změny na desce jsou k dobrému: aranže jsou barevné, využívají nejrůznějších poloh a vytvářejí mnohdy atmosféru písničky. Vcelku nikde nejdou proti melodii, ale naopak ji podtrhují. A tak díky aranžím slyšíme na desce i lidové, bluesové či

funky názvuky. Harmonika nebo klávesy dodávají nahrávkám potřebnou tvář (*Křížem kráž, Hej hej*). Vždyť se také na nahrávání podíleli například M. Plechatý, A. Kny, Petr Kocman, M. Melničenko, J. Malík či T. Linka a míchalo se to v USA! To je od kamarádů countrymanů hezké, že pomohli bývalému kotlíkovi, nyní křesťanskému folkáčovi. Tak se poznají přátelé, a ne na cestě do kostela, Jane. Najdeme i dva pěkné zapamatovatelné popěvky, ale jsou spíše typu Holek z naší školky než z rodu Mrazíka (*Do kostela, Duky duky*) a písnička *Dobře je mamičko*

je kýčovitým ohlasem lidové písně. Písní je na albu 19, což při tolik pověstné nadprodukcí Jana je takřka samozřejmost. Některé sice ztratily autorovu pověstnou jednoduchost a silný motiv ve stavbě melodie, zvláště je to patrné u pomalejších skladeb, ale nešť. Kdo je to bůh mi zatraceně připomíná Trampa nebo Generační.

Tím ale klady končí. Prvním diskutabilním bodem je devadesátiprocentní inspirace biblí, náboženstvím, biblickými příběhy a obrazem či odrazem těchto záležitostí v dnešním světě (10% zbývá na inspiraci Slovenskem: *Hej hej, Kormoráni na jezerech a Nitra*). V Nedvědových textech se naplno, bez jakýchkoliv náznaků zcivilnění, používají biblické termíny v kontrastu s termíny soudobými. Většinou pro srovnání tehdejší ideální doby a prohnitého dneška. Působí to až trochu nestydatě, asi jako krucifix v bordelu. Nedvědovo pojetí náboženské tematiky je hrubě popularizační, až materialistické. Trošku jako byste bibli přepsali do komiksu a ještě na úrovni

leporela. Zdánlivě přibližuje biblická témata posluchači, ve skutečnosti je ale vulgarizuje (*Rybník, Do kostela, Orchidej*). Všim se prolíná víra v to, že "ten nahoře" (ve spolupráci s láskou, převážně drsně tělesnou) "to všechno" vyřeší. Současně je pak v písních zklamání a údiv nad tím, proč to ten nahoře stále odkládá a neřeší.

Druhým šokujícím faktorem je samotný Janův zpěv. Měl by být zřejmě vroucí, naléhavý a prožívající zpívané. Honza ovšem silně přehrává a tak to místy vypadá jako vlezlé podbízení, vemlouvání a přemlouvání. V některých obzvláště vypjatých pasážích pak Nedvědův zpěv připomíná spíše svolávání muezzina k modlitbám (*Orchidej*). Bojím se bojím, že Jan na stará kolena skončí jako jistý Cat Stevens, kterého také náš pámbu vezdejší neuspokojoval. Nedbalá výslovnost je pak už jen nutným průvodním jevem, a tak "hrom" slyšíme jako Rom, "čundrácký písničky" bez toho nosového "n", o "d" ani nemluvě. Odvaz či vytržení se Jan snaží vyjadřovat nezřízeným scatováním až hýkáním, ale je znát, že se stále po očku dívá, zdali to publikum jako vytržení vnímá. Úplnou maličkostí je opuštění jednoslovných názvů písniček, a tak vznikají bizarní slovní útvary: Co to sbíráš na mém těle je název až delirický a text to jen potvrzuje. To je tedy fakt hustý: "*a kdosi za*

oknem se na má slova díval a snažil se tě svlékat

" Asi 5x opakováno do fadeoutu.

I přes všechna výše uvedená negativa je Nedvědova deska upřímnou zpovědí interpretova nitra a jeho vnímání a hodnocení okolního světa i ve světle toho, co on sám osobně prožil a prožívá. Vypadá to až na očištnou lázeň po vylezení z bahna. Obrazně i doslovně. Otázkou je, zdali to někoho v této (místy až velmi syrové) podobě zajímá, zdali exaltované náboženské vytržení je tou správnou metodou očisty a hlavně, zdali to někomu něco dá, kromě té odpadávající nečistoty. Pokud aspoň Honzovi, pak snad má deska právo na život. Ale cesta to není.

Honza Nedvěd: *Ta noc , kdy mi vyšlo slunce*. Universal 2007, 19 písní. ***